

Mercè Huerta i Busquets

Nascuda a Figueres, actriu de teatre amateur i pintora que estimava Girona, va ajudar perquè la casa Masó de les Ballesteries que compartia amb Narcís-Jordi Aragó fos un llegat per a la ciutat

UN balcó sobre l'Onyar DES DEL SEGON PIS DE LA CASA MASÓ DE LES BALLESTERIES HI HAVIA UNA VISTA IMPRESSIONAT SOBRE L'ARTÈRIA FLUVIAL DE GIRONA. DES D'ALLÀ MERCÈ HUERTA VA ENTENDRE UNA CIUTAT QUE SENTIA PROPERA I CARREGADA DE PLASTICITAT JOAN SABATER.

Filla dels telegrafistes Carlos Huerta i Rosa Busquets, Mercè Huerta va néixer al carrer Nou de Figueres «amb un llapis a la mà». L'autodefinició recollida per Carme Garriga al web Ventall d'Art es complementava amb una confessió que s'allunyava del tarannà de molts creadors: «Quan pinto il·lustro la vida quotidiana, el paisatge familiar, el Montgrí, el Canigó, persones... Quan pinto figures humanes els assigno una història, mig real mig inventada» que va fer de la quotidianitat silenciosa un motor vital. L'any 1941, la família Huerta-Busquets es va traslladar a Valls, on la jove Mercè, alumna de la pintora italiana Rosa Màndoli, va perfeccionar la tècnica i va fer els primers passos en el teatre amateur. El 1958, quan el seu pare va ser destinat com a cap provincial de Comunicacions a Girona, la Mercè es va incorporar a l'Elenc de la Catequística de Figueres, amb el qual va representar l'obra El temps i els Conway al Teatre Municipal de Girona i va rebre un premi com a millor actriu

secundària. Un premi que li va canviar la vida després que Narcís-Jordi Aragó li fes una entrevista a Ràdio Girona, que Cupido toqués el cor de tots dos i que la marxa nupcial acompanyés un dels matrimonis més sòlids i influents en el camp cultural de Girona del segle XX. A la nostra ciutat Mercè Huerta va completar la seva formació artística amb Isidre Vicens i Domènec Fita, amb qui també va començar a exercir com a professora de pintura. El 1985 va aconseguir per oposició la plaça de professora de dibuix i pintura a l'Escola Municipal d'Art de Girona, però això no va ser obstacle perquè participés en incomputables activitats culturals i ciutadanes, des del disseny de cartells, gravats, il·lustracions o prenent part en dotzenes d'exposicions. Quan va traspasar, van escriure que «pintava per celebrar la vida», però en realitat era una dona arrelada en una ciutat que considerava, de la qual havia fet múltiples interpretacions i per la qual sentia un amor profund. Com va escriure Joan Ribas en una de les cròniques de diumenge a El Punt: «La Mercè havia de repartir el seu temps, amb les classes de dibuix que impartia, i també en el manteniment de la Casa Masó, fins que van cedir-la a l'Ajuntament, en un acte generós i reflexiu del matrimoni Aragó-Huerta.» Ho va demostrar quan va donar l'obra artística a l'Arxiu Històric de la Ciutat. És significativa l'anècdota del 2008, quan la Fundació Fita, en col·laboració amb la Casa de Cultura i la Fundació Valvi, va organitzar una triple exposició de la seva obra, que va titular Fidelitats. Ella va objectar que hi havia altres artistes amb més mèrits per rebre el reconeixement que ella, que «era una dona que pinta a hores robades», però alhora va acceptar fer-la com un deure moral perquè es valori «l'aportació de les dones a la societat, a la quotidianitat silenciosa». Com va escriure Eva Vázquez recordant la seva persona: «Durant molt de temps, la seva pintura va ser com aquest balcó de batents tancats, tota cap endins: els gerros de flors, el fruiter, un racó assolellat de la galeria, la finestra entreoberta davant els ponts de l'Onyar; de tant en tant, algun tros de paisatge que es pogués anar a trobar fent un passeig curt des del carrer de les Ballesteries, on va viure tants anys.»

Publicat a:

